

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa M. K.,

przeciwko J. K.

o rozwód,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 18 września 2025 r.,

na skutek skargi J. K. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w
sprawie o sygn. VI ACz 2784/24,

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w Warszawie na rzecz J. K. kwotę 200 (dwieście) złotych
uiszczoną tytułem opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 23 maja 2025 r. skarżący J. K. wniósł skargę
na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki,
żądając stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym
w Warszawie w sprawie IV ACz 2784/24 z zażalenia na postanowienie
Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 maja 2024 r., II Cz 19/24 na skutek
zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia
29 listopada 2021 r., II Co 288/21.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało odrzucić.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), niezbędnym warunkiem dopuszczalności skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania jest wniesienie jej w toku postępowania.

Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują możliwości wniesienia skargi na przewlekłość w postępowaniu wпадkowym. W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony pozostaje pogląd, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 listopada 2012 r., KSP 15/12; z 24 września 2014 r., III SPP 206/14; z 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; z 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; z 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; z 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; z 6 września 2023 r., I NSP 10/23).

To oznacza, że niedopuszczalna jest skarga na przewlekłość postępowania zażaleniowego, jako postępowania incydentalnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14, z 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; z 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; z 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; z 5 czerwca 2025 r., I NSP 205/25).

Jak wynika z akt sprawy, skarżący żąda stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie IV ACz 2784/24 z zażalenia na postanowienie Sadu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 maja 2024 r., II Cz 19/24 (k. 8533-8540, wraz z uzupełnieniem k. 8543) na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 listopada 2021 r., II Co 288/21. Z uwagi na to, że przedmiotowe postępowanie ma charakter incydentalny, skarga na przewlekłość jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość należało z urzędu zwrócić skarżącemu uiszczoną opłatę od skargi.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 § 1 w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[KF]

[a.ł]